

Sant

Ingyenes

Tavaszi

2018. XXVIII. ÉVF. 1. (161.) SZ.

Az Újpesti Baptista Gyülekezet lapja

ALAPÍTÁSI ÉV: 1936

Kedveseim

A lelkipásztor rovata

Itthon/Otthon

Vajon miért élünk, mi a küldetésünk, mit kell elérnünk? „Mi célra vagyunk a világon?” – kérdezi Tamási Áron Ábelje. Életvéink múlásával újra meg újra előtör a kérdés: Ott vagyok-e, ahol lennem kell, azt teszem-e, amit Isten vár tőlem? Miért élek? Mi marad utánam, ha már nem leszek? Értékes-e az életem? A Tamási Áron-féle válasz így szól: „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” Hívó gondolkodásunk elvezet bennünket oda, hogy meglássuk, sok „otthont” találunk e világon, amelyek komfortosak, és örömmel élünk bennük, de tudjuk, hogy nem véglegesek. Óriási kísértés lehet, ha úgy érzed, itt minden annyira jó, hogy többre már nem is vágysz. Mintha itt lenne a mennyország. „Hiszen nincs itt marandó városunk: az eljövendőt keressük.” (Zsid 13,14) Az is megterhelheti az életed, ha mindig elégedetlen vagy, és elfelejtet Isten Jeremiás által küldött kérését: „Építsetek házakat, és lakjatok bennük; telepítsetek kerteket, és egyétek gyümölcsét... Munkálkodjatok annak az országnak jólétére, amelybe vittelek benneteket; imádkozzatok érte az Úrhoz, hiszen jóléte a ti jóléteket is.” (Jer 29; SZIT) Isten tudja, hogy számomra mi a leghasznosabb, hogy milyen nagyszerű tervet készített az életünkkel kapcsolatosan. Milyen csodálatos ebbe az akaratba belesimulni, és ővele megélni az életet. Vele lenni otthon – itthon.

Otthon vagy a gyülekezetben? Testvéri légkörben, őszinte szolgálatban,

engedelmességben megélve a hited azt érezheted, hogy ez nagyon jó. Vagy idegenül feszengsz?

Otthon vagy a családban, házasságodban? Férjként, feleségeként, gyermekként, szülőként, rokonként hogy érzed magad? Nagy békességgel, jól élsz, vagy küzdve, mert nem otthonos, nem kényelmes, rossz?

Otthon vagy a városodban, lakókörnyezetben? Teszel-e valamit másokért, hogy az ő életük is otthonosabb legyen, vagy méltatlankodsz az elviselhetetlen körülmények miatt?

Otthon vagy a lakásodban? Földi létünk otthonossága attól függ, hogy benne van-e örökkévaló társunk, megváltó Urunk. „Jézus mondta: Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja, és elmegyünk hozzá, és nála maradunk.” (Jn 14,23) Vele minden a helyére zökken. Ha Jézus velem van a gyülekezetben – milyen természetes állapot, akkor otthon leszek benne, hiszen testvéreim számára is ő az Úr. Ha velem van a családban, általa a házasságom, gyermekeim, szüleim, testvéreim – minden hazatalál. Ha velem van ott, ahol élek, sóvá, világossággá tesz, és bizonyoságtévő, szolgáló életem igazán a helyén lesz. Így lehetünk itthon ebben a világban, miközben készülünk a másik otthonunkba, amelyet még nem láttunk, de Jézus azt ígérte, hogy elkészíti számunkra. Ha majd hazaérkezünk, akkor leszünk igazán otthon, az örökkévaló országban.

Mészáros Kornél

VersElő

Anya dúdolja

Azt kérdezed tőlem,
 hogyan vártalak?...
 mint ha szellő jelzi
 a fürgeteget –
 ezer pici jeltől
 tudtam jöttödet.
 Mint tavaszi reggel
 a nap sugarát,
 fagyos téli este
 jégcsap illatát...
 Mint a fény az árnyat,
 záport a virág,
 mint patak a medrét,
 madarat az ág,
 mint sóhajos nyári éjjel
 a fák az eget –
 mindenkinél jobban téged
 így szerettelek.

Beney Zsuzsa

Isten útjai

„Nem mentünk messzire..”

A sok emlékezetes munka közül az egyik: a 2017. szeptember 10-i nagy ásás a kertben. Kivette belőle a részét a gondnok testvérén túl idős és fiatal, teológiai hallga-

tó és organista, szakács és diák. Sűrűn pergett a föld a lapátokról. Csak fotózáskor álltak meg.

Gondnokváltásban vagyunk. Révész testvérék, Sándor és Adél a Váci Baptista Gyülekezetben folytatják gondnoki szolgálatukat. Imaházunk kertjében most bújnak ki a virághagymák, amelyeket ősszel a földbe rejtettek. (Persze nem olyan mélyre, mint a nagy ásáskor.) Például a fenti képen Adél édesanyjának hóvirágai.

„Legyen sok örömtök az általunk ott hagyott »virágnymokban«. Így talán Isten szépséges, gyönyörű virágain keresztül ránk is kedvezőbben emlékeztek. Mi jószívvel és Isten döntéseiben bízva hálával emlékezünk mindenre. Nem mentünk messzire km-ben sem, de reméljük, lélekben még inkább nem! Szeretettel és imádsággal gondolkunk az újpesti gyülekezet minden tagjára. Üdv nektek, és ha lehet, nekünk is!”
(Részlet Révész testvérék leveléből)

Mi is köszönjük a közöttünk végzett sokrétű munkátokat, szolgálatotokat! Isten, aki vezeti útjainkat, őrizzen meg benneteket új szolgálati helyeteken!

● Egyben szeretettel köszöntjük új gondnok testvéreinket, *Tóth Andrást* és *Noémit*, akik két kisfiukkal, *Barnabással* és *Mátyással* Főtről érkeztek gyülekezetünkbe idén februárban. Éreztétek otthon magatokat Isten újpesti baptista családjában!

A következő számunkban részletebben is bemutatjuk új testvéreinket kedves olvasóinknak. ●

SegítsÉg

Több mint munkamegosztás

A kisbaba érkezése a sok új öröm mellett sok új kötöttséget is hoz a házaspár életébe. Sorozatunkban arra próbálunk választ keresni, hogyan lehet ezeket tudatosan beépíteni férj és feleség kapcsolatába.

Természetes, hogy a születés utáni hetekben-hónapokban az édesanya foglalkozik többet a gyermekkel. Nem jó viszont azt éreznie, hogy a gyermeknevelés terhére teljesen az ő nyakába varrták. Az a férj, aki napi teendői közepe még hajlandó ebbe is besegíteni, elismerésre számíthat anyósi és egyéb körökben is.

Közös tevékenység!

A házastársi kapcsolat szempontjából azonban az időnkénti besegítéseknel is fontosabb szerepe lehet a közös tevékenységnek. Igaz, a fürdetést, a sétáltatást egyvalaki is el tudja végezni. A gyárban, hivatalban bizonyára huncutság, ha egy ember munkáján ketten ügyködnek. De a munkatársak esetében nem is követelmény, hogy szerelmesek legyenek egymásba. A házastársaknak viszont igenis szükségük van közös élményekre, még ha nem is tűnik gazdagságnak.

M. Kovács László ●

(Következik:
Apák a periférián)

MásHol

Miért engedi Isten a szenvedést?

Miért?

Az örök kérdés. A klasszikus. Miért szenvednek az ártatlanok? Miért engedi Isten, hogy kihasználják a gyengéket? Miért vannak háborúk? Miért érik igazságtalanságok az igazakat? Miért lesznek betegek a hívők?

Számtalan ilyen és ehhez hasonló kérdés fogalmazódik meg az emberben. Nem keresztények részéről is sokszor hallunk ilyen felvetéseket: „**Ha van Isten, akkor miért engedi ezt vagy azt?**”

De hívőként is küzdünk magunkban ezeknek a dolgoknak a megértésén. S egyáltalán nem kell arra gondolnunk, hogy egyedül lennénk ezzel, elég csak kicsit belelapoznunk a Zsoltárok könyvébe, és jó eséllyel gyorsan találni fogunk egy úgynevezett panasz-zsoltárt, ahol a zsoltáros maga is hasonló kérdéseken vívódik.

Ha...

Sokszor gondoljuk azt, hogy ha minden jól menne, ha egészségben, békességben telne életünk, akkor milyen nagy hálával tud-

nánk Istent dicsérni. Talán van ebben is igazság, de mégis sokszor azt tapasztalom, hogy a nehéz időszakokban sokkal közelebb vagyok őhozzá. **Talán éppen Isten szeretete az, hogy megenged szenvedéseket?** Hogy ne felejtjük el, mennyire rá vagyunk utalva?

Amikor...

Nem tudom a válaszokat a fenti kérdésekre. Egyet tudok mindössze, hogy amikor bármilyen szenvedés vagy igazságtalanság ér, akkor látom igazán, hogy mennyire törekeny vagyok, és mennyire rá vagyok szorulva Istenre. Bár minden emberi vágyammal szeretném elkerülni a fájdalmat, mégis azt látom, hogy amikor részesülök belőle, akkor ezáltal közelebb kerülök Istenhez.

És mivel ebben az életben semmi sem fontosabb az Istennel való kapcsolatnál, így ha nehéz is kimondanom, de meg kell tennem: **a szenvedés áldássá válik.**

R. Áron

Igyekeztek a város jólétén...

● Testvéreink – imaheteink

Januárban többször is találkozhatunk Krisztusban testvéreinkkel. **Január 8–11-ig** az Aliansz-imahéten az Újpest Belsővárosi Református Egyházközségben, a Békásmegyeri Református Egyházközségben, a Szabad Evangéliumi Egyházban és gyülekezetünkben. **Január 22–27-ig** az ökumenikus imahéten a Szent István téri Fő-

blépánia templomban, a Káposztásmegyeri Református Templomban, a Megyeri Szalézi katolikus plébániatermplomban, a mi imaházunkban, a kertvárosi katolikus templomban és a szomszéd evangélikus templomban. Az alábbi képen *Mészáros Kornél* lelkipásztor testvérünk hirdeti az ígét a kertvárosi katolikus templomban. ●

Létlge

Mit ér egy idegen hite

„Amint [Jézus] beért egy faluba, szembejött vele tíz leprás férfi, akik távol megálltak és kiáltozva kérték: Jézus, Mester, könyörülj rajtunk! Amikor meglátta őket, így szólt hozzájuk: Menjetek el, és mutassátok meg magatokat a papoknak! És amíg odaértek, megtisztultak. Egyikük pedig amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért és fennhangon dicsőítette Istent. Arcra borult Jézus lábánál, és hálát adott neki. Ez pedig samáriai volt. Megszólalt Jézus, és ezt kérdezte: Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc? Nem akadt más, aki visszatért volna, hogy dicsőítse Istent, csak ez az idegen? És ezt mondta az Úr: Kelj fel és menj el, a hited megtartott téged.” (Lk 17,15)

Egy megvetett idegen volt az, aki nemcsak a csodának örült, hanem a csodatévőt is felismerte. Ő úgy érezte, hogy tartozik valamivel. Visszament Jézushoz, és a lábaihoz borult. Hálát adott. Hálát adni egy másik embernek – ehhez óriási bátorság kell! Hiszen a hála annak az elismerése, hogy többé nem vagyunk egyenlőek – nem tudom „megfizetni”, amit te tettél értem, így tartozom neked. Mégis eléd merek állni, „megkockáztatva”, hogy te bármit is kérsz tőlem, nem utasíthatom vissza. Az ilyenfajta hit engedelmes hit. Hiszen önmagam céljait fel kell adnom, hogy ezután annak engedelmeskedjek, akinek egész életemmel tartozom. Nem tudom, mi fog ezután történni, de átadom az irányítást. Jézus ennek az egynek nagyobb ajándékot ad, mint a többi kilencnek: az üdvösséget. Ő ezt nem kérte, nem is reménykedett benne, mégis az övé lett. *Vizsgáljuk meg őszintén saját hitünket: önigazolás, eszköz az csupán, vagy valódi, engedelmes hitünk van?*

Kmethy Gergely

Természetes

Mit csinálnak most a méhek?

Oda a tél! A szürkesség kiszínesedik, a fagyos levegő lassan megváltozik, megtelik finomsággal. Az új évszak, friss illatáradat nem csak bennünket lelkesít, érzik a méhek is. A kaptárban az élet ilyenkor megpezsdül. A telet túlélő néhány tízezer méhecske óriási lendülettel veti bele magát a munkába. Először is fel kell tölteniük a télen megcsappant éléskamrát, ami nem kis feladat. 1 kg akácméz előállításához kb. másfél millió virágot kell meglátogatniuk a méheknek. 1 kg méz hazaszállítása 10 000 órányi repülést igényel, és annyi utat járnak be a méhek ezalatt, hogy hat-szor repülhetnének körbe a Földet, ha a kaptár és a virágok közti távolságokat összeadjuk! Ugyanakkor egy méhcsaládnak egy évben 70–90 kg mézre és 30–40 kg virágporra van szüksége a saját táplálkozásához és kb. 150 000 méhecske felneveléséhez. Ezeket a mennyiségeket –

illetve azt a méz- és virágportöbbletet, amit a méhészt elvehet – hatalmas munkával és példás összefogással lehet csak előteremteni. A kaptárban tavasszal senki sem tétlen. Ősztönösen tudják, hogy kevés az idő, minden percet ki kell használniuk. Éjjel és nappal is folyik a munka.

Minden korosztálynak megvan a maga testre szabott feladata. A legfiatalabbak rendrakással kezdik, majd a kelő fiasítást nevelik. Utána az építők csapatába új viaszlépeket készítenek, és rendfenn-tartók, kapuőrök lesznek. Majd idősebb korokban veszélyesebb, nehezebb munkák következnek, kirepülnek virágporthoz, nektárt gyűjtenek.

Végül a legstrapásabb vízhordásra és propoliszgyűjtésre kerül a sor, hogy aztán egy-két hónapnyi életük végeztével átadják a stafétát a következő generációknak.

A kaptár és a gyülekezet között könnyű párhuzamot találni

Elődeink lelki hagyatékát, értékes örökséget örzünk és gyarapítunk, mennyei kincseket gyűjtünk. A közösség Krisztus testét alkotja, Krisztus személyiségét, lényét ábrázolja ki, ahol minden tagra szükség van ahhoz, hogy a képalkotás eredménye ne csupán egy karikatúra, Krisztus-torzó legyen.

A gyülekezet összetett küldetése csak olyan szervezettséggel érhető el, ahol senki sem tétlen, hanem a rábízott – életkorához, lelki érettségéhez mért – feladatokban helytáll és akítvan tevékeny.

Papp Szabolcs ●

Hétmérföldes

Szívet is cserél-e, aki hazát cserél?

Most már hét éve kint tanulok Ausztriában. Ennyi idő eltelté után már mondhatom, hogy itt lakom, itt élek.

Igazából megszoktam az itteni életet, és akár hosszabban is tudnék maradni.

Legbelül azonban sosem éreztem azt, hogy ide tartozom. Egy idő eltelté után mindig előjön bennem az az érzés, hogy most jó lenne egy kicsit hazamenni, de egy kis feltöltődés után vágyom ismét kijönni.

Ausztriából:

Horváth Gáspár

Lehet hazát cserélni?

Hét éve alakítottuk ki otthonunkat Londonban, de mi még mindig Magyarországot tartjuk a hazánknak. Szerintünk ez soha nem fog megváltozni.

Ha valaki pedig örökkévaló hazájának a mennyországot tekinti, nem hisszük, hogy a szívét befolyásolja a helyrajzi változás. Így a mi szívünk továbbra is Istennél marad.

Angliából:

Rencsényi Ágota és Dávid

Igazából én csak négy évre vagyok itt, úgyhogy ez csak átmeneti itt-tartózkodás!

Skóciából:

Józsa-Király Albert

MúltKor

Osztályfénykép

Egyik barátnőm azt mondta a múltkor, hogy a fényképeket is el kellene temetni, amikor meghalunk... Én viszont örömmel nézegetem a régi képeinket, mert újra átélem az akkori élményeinket... Itt van például az egyik osztálykép. Szürke, elmosódott, be is mozdult egy-két gyerek, de ezek a foltok nem jelentenek akadályt, hogy engem életem legszebb tanévére emlékeztessen. A zsidó gimnázium gyönyörű épületének lépcsőjén 42 fiú áll, négy sort alkotnak. Középen ülök, lábamnál emlékeztető táblával: 1956–57. Abonyi utca 7–9., negyedik osztály és egy Kossuth-címer... A tanító néni nyugodt. Derűs tekintettel, magabiztosan ül a fiúk között. Elvégezte a tananyagot, a tanulók gyarapodtak ismeretekben, jól zárták a tanévet. Jó kapcsolat tükröződik a szereplők arcán. Egyik-másik fiú magasabb a tanító néninél, de ennek semmi jelentősége nincs a kapcsolatukban. Igazi együtttest mutat a kép. Nem látható, milyen nehéz évet jelöl az évszám, pedig az volt! Aki megélte az '56-os eseményeket, az emlékszik, mit élhettünk át a forradalom alatt. Ennek a csapatnak más fogalmai lettek szabadságról, nemzetről, elnyomásról, árulásról, mint az előző évek osztályainak. Személyiségük érettebb lett, és ez nem a tananyag hatására lett ilyen! A 19 éves tanító néni felett is elhúztak a felnőtté válás szürke darvai. Bár nem látszik sem a házasságkötés öröme, sem a nemzeti csalódás keserősége, mintha éretten vállalná a rá eső részt. Úgy tűnik, mintha képes lenne maga mögé parancsolni a körülmények reménytelenségét és a gondokat. Nem láthatjuk rajta a naponta megismétlődő házkutatás féltelmét, amelytől álmában is felriadt. Nézem a fiúkat, kedves tanítványaimat, és megtelik a szívem melegséggel. Sok szép emlék tör fel, ahogy látom őket. Itt áll *Puti*, úgy kihúzza magát, mintha máris matematikaprofesszor lenne. Ezt az érzést édesanyja táplálta benne, és nekem is előadta hetente egyszer. Lehetett is benne valami, hiszen fiukból matematikus lett. *Laci* úgy jelenik meg előttem, mint egy keleti bölcs, hajlott háttal viseli a világ terheit, és fájdalmas tekintettel néz az elromlott világra. Valószínű, hogy rabbi édesapja filozófiája

árad rám belőle. Író lett, a filozófia doktora. *Gábor* okos, szőke feje emlékeztet az asztalukon úszkáló aranyhalakra, meg a küzdelemre, hogy ki-mehessenek az édesapjuk után Nyugatra. Az édesanyja majdnem belebetegedett az ügyintézesekbe. Sikerült Montrealba jutniuk, de én örökké sajnálni fogom, hogy ez a különleges tehetségű, kedves fiú nem maradt itt-hon. Az édesapja egy forradalmi tanácsban tevékenykedett, és emigrálnia kellett. Az aranyhalak a világ minden részén egyformán ragyognak! Ó, ez itt *Miki*, aki kitalálta, hogy csak 9 évvel idősebb a tanító néni, mint ő, és ezért nem fogja „nénezni”. Érdekes volt, ahogy magázott a többiekkel szemben, de nem sértődtem meg, végül is igaza volt. Talán 20 év is eltelt, amikor egyszer véletlenül találkozunk, kezét csókolt, és így fejezte ki utólag tiszteletét. A bolgár műfordító szeretettel emlékezett az '56–57-es tanévre... Ez itt a második sor elején *Dénes*, a feltaláló. Folyton a fényekkel foglalkozott, és ez negyedik osztályos korban rendkívüli képességekre mutatott. Nagyon okos fiú volt, szorgalmas, és mindig kitűnő... Már hatodikos korában cikkeket írt – álnéven – az egyik tudományos szaklapba, amiket rendszeresen közöltek is. Mi lett volna belőle, ha egy kísérlete alatt meg nem hal!? Fényképet készített a halál előtti pillanatról, maga volt a fénykép alanya, de a létra kidőlt alóla. Az a fény, amit a szembogarában keresett, örökre kihuny... A tanító néni, aki majdnem gyerek még, vékony és alacsony természetű, szeretettel állította maga mellé a tízévesek csapatát. Őszinte barátjuk lett, és ezt tisztelettel viszonozták... Úgy tűnik ennyi év után, mintha csupa kiválóság járt volna abba az osztályba, mégis lehettek közöttük gyengébbek is. Erre már nem emlékszem. Csak arra a ruhás-kosáryi virágra, amit év végére hoztak nekem, megcsupasztva a környék orgonabokrait és a jázminokat. „A mi tanító nénink a legfiatalabb, neki legyen a legtöbb virága!” Nézem ezt a megfakult, régi képet, érzem a régen elszáradt virágok illatát, látom a gyerekek szeméből sugárzó ragaszkodást, és arra gondolok, hogy ezt a képet igazán temessék majd el velem!

Frittmann Lászlóné

Játékokos

Május 1. a munka ünnepe

Mi leszel, ha nagy leszel?
Ha megfejtetted az alábbi foglalkozások nevét, írd őket a négyzetekbe:

- Mindennap kenyeret sütök, hogy senki se éhezzen.

--	--	--

- Tanítom a gyerekeket, hogy okosak legyenek.

--	--	--	--	--	--

- Gyógyítom a betegeket.

--	--	--	--	--	--

- Javítom az elromlott gépeket.

--	--	--	--	--	--	--	--

- Finomakat főzök sok vendégnek.

--	--	--	--	--	--	--	--

- Szép házakat tervezek.

--	--	--	--	--	--	--	--

- Szép házakat építek.

--	--	--	--	--	--	--	--

- Sok virágot ültetek.

--	--	--	--	--	--	--	--

- Megfejtem a csillagok titkait.

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

- Jézusról beszélek távoli országokban.

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--

- Van-e a felsorolt mesterségek közt olyan, amelyik nem szerepel a Bibliában?

- Melyik foglalkozás jelenik meg közülük a húsvéti történetben?

Felnőttkorodban se feledd:

„Hat napon át dolgozz, de a hetedik napon pihenj meg, még szántáskor és aratáskor is pihenj!”
(2Móz 34,21)

Ki-ki csoda!

Kedves, okos, szépen zenél és szépen is ír...

Lant-lovagunk I. rész

Amikor negyedévenként megjelenik gyülekezeti lapunk, az *Új Lant*, kiperdül két kedves fiatalember, és bejelentik. Ilyenkor egy-egy mosoly és köszönöm kíséretében kérjük tőlük... A magasabbik Lant-lovagunk **Jobbágy Csanád**.

Mit tudsz a lovagokról, kik lehettek?

Olyan középkori, nemesi származású személyek, akik keményen, páncélban hadakoztak, ügyesen és bátran, a lovagi tornákon is megmérték erejüket. Általában valamilyen nagyobb méltóság szolgálatában álltak...

Milyen tulajdonságaik voltak?

Jót mondanék róluk, kitűntek udvariaságukkal, bátorságukkal. Hallottam a kerekasztal lovagjairól is, ők minden kötelességüket teljesítették a királyuk felé hűségesen. Mi is már két éve csináljuk ezt *Gasparics Bari* barátommal.

Mesélnél a családotról?

Csenge húgom 9 éves, én 12. Az Újpesti Babits Mihály Gimnáziumba járok. Apukám *Jobbágy Bence*, a MÁV Zenekar szervezési munkatársa, és az Egressy Béni Református Művészeti Középiskola zeneelmélet-tanára. Anyukám *Jobbágné Papp Tímea*. Ő fuvalót tanít az Erkel Gyula Újpesti Zeneiskolában. Apukám zongorán és csellón játszik, a húgom hegedül, én is a csellót választottam.

Mikor kezdted zenélni? Hogyan esett erre a hangszerre a választásod?

7 éves koromban kezdtem zenét tanulni, a csellót azért szeretem, mert gyönyörű hangzású hangszer.

Mi érdekel még a zenén kívül?

Az informatikus pálya vonz, szívesen lennék programozó, de a zenei pálya is számításba jöhet... Még nem tudom pontosan.

Nem bátortalanít el, hogy a családotban olyan nagy zenei hírességek vannak, mint *Beharka Pali bácsi*, aki a dédpapád, és a *Jobbágy család* is sok jó zenészt adott már a közösségnek? Nem bátortalanít el, sőt, tiszteltem és felnéztem rájuk. Nagy példaképek előttem. Főleg a szorgalmukat és kitartásukat csodálom. Nekem még fejlődniöm kell a gyakorlásban. Valójában azt szeretem inkább, amikor már kész a mű, és csodásan szól.

Van olyan kedves emléked a gyülekezetben, ami annyira megmengette

a szívedet, hogy talán még az unokáidnak is mesélsz majd róla?

A karácsonyi családi szolgálatunk pont ilyen volt. Csodálatos érzés együtt zenélni és készülni is erre. Apu kiválasztott egy éneket, és feldolgozta nekünk. Nemcsak a zenét, de a családi együttléte is szeretem. És az is nagyon jólesik, hogy számítanak rám. Karácsonykor a harangzenekart is kísértük vonós hangszerekkel.

Nincs túl sok szolgálatod?

Amiben tudok, szívesen részt veszek.

Szabadidődben mit csinálsz?

Az atlétika a kedvencem, ezen belül a futás. A rendet is nagyon szeretem, a kocsimosást vagy -polírozást is szívesen vállalom. (*Édesanyja kedvesen közbeszúrja*: És nagyon szépen ír. A többiek mindig elkérik a füzetét...)

Rendszeresen itt látlak a gyülekezetben vasárnaponként, míg más gyerekek alszanak vagy lustálkodnak egész nap, kirándulnak, sportolnak, barátokhoz járnak... nem érzed úgy, hogy te is inkább ott lennél?

Nekem nagyon szép és jó érzés közösen a gyülekezetbe jönni. Ha például a másik nagymamámhoz kell mennünk, akkor is bibliaolvasással kezdjük a napot, imádkozva indulunk el.

Tudják a barátaid, az osztálytársaid, hogy hívó vagy?

Nemrég kerültem új iskolába, de biztos látják, hogy nem veszek részt bármiben, nem beszélek csúnyán...

-n-

Most olvastam

Charity Norman
A lányunk férje

„A megbocsátást ő sem tartotta semmire, egészen addig, míg el nem követte a megbocsáthatatlant.” A történet egy tragikus eseménnyel kezdődik, egy férfi hirtelen felindulásból megöli szeretett feleségét három gyermekük szeme láttára. Majd néhány évvel később folytatódik, mikor a megtört apát jó magaviselete miatt kiengedik a börtönből azzal a megkötéssel, hogy nem mehet gyermekei közelébe, akiket bebörtönzése után az anyai nagyszülők neveltek. De ő akar. Sőt, többet is akar a láthatásnál. A nagyszülők viszont nem. A gyerekek sem. Vagy mégis? Hallottam egy példát az igazságról: mintha egy kör közepén állna, és körülötte az emberek. Ki hol áll, olyannak látja az igazságot. Lehet, hogy egészen mást lát az egyik, mint a szemközti vagy a mellette álló. Ez a könyv is ilyen. Az író három szereplő szemszögéből látatja az olvasóval a dolgokat. Emlékei, gondolatai alapján megismerhetjük *Scarletet*, a legnagyobb gyermeket, *Hannát*, az anya édesanyját, és magát *Josephet*, az ő történetét, lelki vívódását. Ez segít megérteni, hogy adott helyzetben mi minden állhat a háttérben, amit egy egymondatos információval sosem ismerhetnénk meg. Kinek és miért van igaza? Lehet egy adott helyzet alapján „fekete-fehér” véleményünk? Vagy árnyaltabb a kép? És már megint a megbocsátást elemezzük. Vagy az elfogadást? Segít, ha nem élesben kerülünk egy bonyodalmas, zaklatott szituációba, hanem egy „tanmesén” keresztül. A tini főhős ezt mondja a nagyapjának: „Nem arról van szó, hogy megbocsássunk az apánknak, hanem arról, hogy együtt kell élnünk a nem megbocsátással.”

Tényleg, melyik könnyebb?
AGÉ

Búcsúztunk

● **Dr. Somogyi Barnabásné Marosi Gyöngyike** 1932. február 24-én született *Marosi Béla* és *Csopják Gyöngyike* második gyermekeként. Bátyját és

öt még öt leánygyermek követte. Sokat segített édesanyjának a kisebbek gondozásában. Naponta kétszer, sőt háromszor tartottak áhítatot, sokat énekelték kedves énekeiket. Mind a hét gyermek követte a nagyszülőket, *Csopják Attila* – akinek számos énekünk szövegét köszönhetjük – és *Rottmayer Mária*, valamint a szülők hitpéldáját és szolgáló életét: ők és családjaik máig ott vannak a rákospalotai és más magyarországi és amerikai baptista gyülekezetekben. Gyöngyike is hamar hitre jutott és már 10 éves korában bemerítkezett Rákospalotán *Szabó László* lelkipásztor által. A budapesti Mária Terézia gimnáziumba járt, ahol *Krúdy Gyula* lánya, *Krúdy Mária* volt az osztályfőnöke. Zenei tehetsége korán megmutatkozott: már 12 éves korától énekelt az énekkarban, az éneklés lett fő szolgálati területe. Zongorázni, majd a Zeneakadémián csellózni tanult a nagy hírű gordonkaművész, *Zsámboki Miklós* osztályában. Később szólóéneket is tanult az újpesti zeneiskolában. Egész életében nagyon szerette az éneklést és a csellómuzsikát. 1950-ben feleségül vette *dr. Somogyi Barnabás*, ettől kezdve a Nap utcai gyülekezet és énekkar tagja lett. Két gyermekük – *Krisztina* és *Barnabás* –, négy unokájuk, hat dédunokájuk született. Férjét sok gyülekezetben hívták prédikálni, Gyöngyike szólóénekekkel szolgált. Egész életében boldogan énekelt a Nap utcai, az újpesti gyülekezet énekkarában, a Központi Énekkarban. Utolsó két évét leánya és veje házában Gödöllőn töltötte fogyó erőben, szellemi frissességben és a családi közösség örömeiben. Örült, hogy gyakran láthatta gyermekeit, unokáit, dédunokái körülötte játszottak. Az énekekre egészen utolsó órájáig kiválóan emlékezett. 2017. november 29-én a földön elnémult éneke, de hiszszük, Isten trónjánál újra zeng. December 13-i temetésén *Mészáros Kornél* lelkipásztor és az újpesti énekkar szolgált az Óbudai temetőben.

● **Frittmann Lászlóné Horváth Magdolna** 1938. május 23-án született. Gyermek- és ifjúkorát a Dózsa György úti Evangéliumi Pünkösdi Gyülekezet

tagjaként töltötte, ahol édesapja presbiteri szolgálatot végzett. Ott merítette be 1953-ban *Tomi József* lelkipásztor. Gyermekkorában meghatározó élménye volt a háború. Hatévesen egy héttig egyedül volt két éves testvérével, édesanyjuk hadifogságban volt, édesanyjuk vidéki élelemszerző útra indult. A tanítóképző elvégzése után addigi iskolájában, a Radnóti Miklós Gyakorló Iskolában kapott állást, és egész életében ott vezetete a legnagyobb elhivatottsággal a gyermekek tanítását. Utolsó tanítási éveiben bibliismeretet is oktathatott. Tanítói munkáját 1994-ben Karácsony Sándor-díjjal jutalmazták. 1956-ban házasságot kötött *Frittmann Lászlóval*, akivel 1957-ben az Újpesti Baptista Gyülekezethez csatlakoztak, és mindkettejük haláláig ott találtak lelki otthonra. Két gyermekük született, *Zsombor* és *Estilla*. Bekapcsolódott a vasárnapi iskolai szolgálatba, 1964-től tanítója, később szervezője is volt. 1977–78-ban a Magyarok Világszövetsége felkérésére az Amerikai Egyesült Államokban tanított két éven át magyar nyelvet. Ehhez a programhoz a tankönyvet is ő írta *Tarka lepke* címmel. A 80-as évek második felétől szerkesztette a Magyar Televízió gyermekprogramját *Jó reggelt adj, Isztemem!* címmel. 1994-től a Magyar Evangéliumi Rádió munkatársaként szerkesztett gyermekműsorokat. Nyugdíjas éveiben fáradhatatlanul írta könyveit. Egész életét végigkísérte svéd „nővéreinek” mély, szeretetteljes barátsága. 2014-től több mint három évig tiszta értelemmel, de magatehetetlenül, beszédétől megfosztottan élte életét. Egy alkalommal, amikor menyee, *Ibolya* ígét olvasott neki Isten országáról és annak szépségéről, valami csoda folytán ki tudta mondani: „Na-gyon kí-vá-nom!” Hiszszük, hogy utolsó kívánsága teljesült. Január 16-án búcsúztunk tőle a Megyeri temetőben *Mészáros Kornél* lelkipásztor és *Pataky Albert* pünkösdi egyházelnök szolgálatával.

Visszapillantó

● December 10-én harangzenekarunk a *Jobbágy* családdal és az újpesti zeneiskolával adott koncertet a városházán. (Fotó: Antal Saci)

● December 25-én gyermekeink szolgáltak karácsony délutánján. (Fotó: Papp Szabolcs)

● Január 7-én vendégünk volt a Baptista Központi Énekkar. (Fotó: Papp Szabolcs)

● Február 24-én *Uzsalyné dr. Pécsi Rita* tartott előadást a nőtestvéreknek az érzelmi intelligenciáról. (Fotó: Antal Saci)

Hatalmas apróságok

● Gyülekezetépítő lelkigyakorlatok – fiatalabbak is elkezdhetik

Ebben a hónapban külön odafigyelek arra, hogy pontosan érkezzenek vasárnap-i iskolára, imaórára, énekórára, is-tentiszületre stb.

● MosolyOktató – Gasparicséknál

Bari (3) számba veszi a karácsonyfa alatti becsomagolt, nevekkel felcímkézett ajándékokat.

Anya: Találtál magadnak ajándékot?

Bari: Igen!!! ...csak Matyi van ráírva...

Kiránduláson egy szakadék szélén:

– Bari, ne menj közelebb, mert ha leesel, mit mondunk majd anyukádnak?

Bari (7): Búcsút.

Matyi (3): Amikor még kicsi voltam, születtem egy nagyot...

– Megijedtél, Matyi?

Matyi (4): Igen, de várj, mindjárt

összebátorítom magam!

Matyi imádkozik: Én Istenem... Majd ha hozzád megyünk, megnézzük, milyen színű a hajad. Ámen. Anya, ezt hallotta?

Anya: Biztosan.

Matyi: Szerintem kékeszöld.

Matyi: Szerencsére, olyan egészséges betegségeket kaptam el, hogy még nem voltam kórházban!

Matyi (7) saját fejlesztésű könnyementes hagymapucoló technikája:

● Viribus Unitis testvérdíj

„Mi, az Újpesti Baptista Gyülekezet ezen dokumentummal igazoljuk, hogy fiataljaink az Újpest Belsővárosi Református Egyházközség hasonló korosztályával a történelem során számtalan futballmérkőzésen mérték össze testvér- és sportszeretüket. A sportesemények barátságos jellegét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy az alkalomok spontán közös kóruséneklésekkel végződtek.” A díjat lelkipásztorunk: *Mészáros Kornél*, gyülekezetvezetőnk: *Frittmann Zsombor*, az egykori csapatkapitány: *Simon Norbert*, és a jövő reménysége: *Gasparics Barnabás* látta el névjegyével. A Viribus Unitis, vagyis „Egyesült Erővel” díjat január 28-án egy futballabdával együtt adtuk át református testvéreinknek *Tarnóczy Lászlón* és feleségén, *Csengén* keresztül. A Tarnóczy házaspár bizonyágtételeit, énekeit hallgatva öregbítettük jó testvéri kapcsolatainkat. Idősebb *Tarnóczy László* 100. zoltárát is elénekeltük menyee, Csenge vezényletével.

● KertészrovAtka – Fodor Atillától

A tudomány mai állása szerint a gödörösás stresszoldó hatása vetekszik bármely vényköteles piruláéval. Ha nincs átfagyva a talaj, akkor ez az időszak kiváló a rózsa, egyéb cserjék, dísz- és gyümölcsfák telepítésére. Ássunk!

Asztal körül – Afrika ízei

Chicken „Yassa” kuszusszal

Hozzávalók

- 1 kg csirkecomb; 4 db nagy hagyma; 1 ek citromlé; 1 kk feketebors; pici só; olaj; 1 ek ecet; 2 ek mustár; 4 gerezd fokhagyma; 1 Maggi-kocka
- 500 g kuszusz; zöldségmix (répa, fehérrépa, borsó, ami tetszik); 100 g vaj/margarin; víz; pici só; maroknyi mazsola

A combokat megtisztítjuk, félretesszük. A feketeborsot, pici sót, préselt fokhagymát, ecetet, citromlét, mustárt és a Maggit jól összekeverjük. Ezzel bepácoljuk a combokat, felkarikázzuk a hagymát, és azt is a combok tetejére rakjuk, lefedjük, a hűtőben vagy hűvös helyen hagyjuk pár óráig. Ha este készítjük, egész éjjel pácolódhat, így még finomabb lesz.

A pácolt combokat a sütőben süsük aranybarnára. A pácolásból a maradék lét és a karikázott hagymát összekeverjük, forró olajban süssük meg, gyakran kavargassuk, pici vizet öntsünk rá, hagyjuk főni. Ha úgy látjuk, nem elég a lé, ugyanazokból a pácolási alapanyagokból pótolhatjuk. Amikor sűrű szaftot kapunk, beletesszük a megsült combokat, kb. negyed óráig együtt pároljuk.

A kuszuszt nagyobb edénybe tesszük, vajjal és sóval elkeverjük, ráöntjük a forralt vizet, teljesen el kell lepnie, a víz a kuszusz fölött legyen. Az edényt lefedjük, 15–20 percig állni hagyjuk. Közben pároljuk meg a zöldségeket. Ha a kuszusz megpuhult, belekeverjük a párolt zöldségeket és a mazsolát.

Therese Bass ●

Bölcs beszéd

A dédi temetésén

A négyéves kisunokám ma így vigasztalt: „Tudod, nagy, a dédi kinötte az életet.”

Krisztina nagy és Dorci ●

Kiadja az Újpesti Baptista Gyülekezet
1043 Budapest, Kassai u. 26.

ujlant@baptist.hu; www.ujlant.atw.hu

Felelős kiadó *Mészáros Kornél*

Felelős szerkesztő *Szommer Hajnalka*

Tördelőszerkesztő *Papp Szabolcs*

ISSN 1217-4378

A cikkek egy része rövidítve fért a lapba.

Eredeti teljes terjedelmükben olvashatók a www.ujlant.atw.hu oldalon.